

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sklep Pdp 713/2010

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2011:PDP.713.2010

Evidenčna številka: VDS0006460

Datum odločbe: 25.03.2011

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - zagovor - kršitev obveznosti iz delovnega razmerja - nadaljevanje delovnega razmerja do izteka odpovednega roka - dokazovanje

Zveza: ZDR člen 82, 82/2, 83, 83/2, 83/3, 110, 110/1.

Jedro

Izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi ni nezakonita zgolj zato, ker tožniku pred njeno izdajo niso bili predloženi dokazi, ki jih je tožena stranka predložila v sodnem postopku, v katerem se je presojala zakonitost odpovedi.

Izrek

Pritožbi se ugodi, izpodbijana sodba se razveljavi in se zadeva vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Odločitev o stroških pritožbenega postopka se pridrži za končno odločbo.

Obrazložitev

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje ugotovilo nezakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožena stranka podala tožniku 21. 2. 2008 in jo je razveljavilo (1. točka izreka). Ugotovilo je, da delovno razmerje tožniku pri toženi stranki ni prenehalo in da na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 27. 10. 2006 še traja in da je tožena stranka tožnika dolžna pozvati nazaj na delo (2. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku za čas od 21. 2. 2008 v delovno knjižico vpiše delovno dobo, ga prijavi v socialna zavarovanja in mu za čas do vrnitve na delo plača plačo v višini 2.469,70 EUR bruto po odvodu prispevkov in davkov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne v mesecu od zneska za pretekli mesec (3. točka izreka). Toženi stranki je naložilo, da tožniku povrne stroške postopka v znesku 3.147,50 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi v 15 dneh, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva zamude do plačila (4. točka izreka).

Zoper takšno sodbo se tožena stranka pritožuje iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v prvem odstavku 338. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99, 96/2002, 2/2004, 52/2007, 45/2008). Tožena stranka se ne strinja z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da zbrano procesno gradivo dopušča dvom o tožnikovih kršitvah delovnih obveznosti, ki so terjale izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi. Navaja, da je med strankama sporno, ali je tožnik skrbno ravnal z dokumenti, ki so mu bili zaupani v okviru opravljanja dela pri toženi stranki in sicer za diplomatsko depešo o pogovoru političnega direktorja M.D. z najvišjimi predstavniki ameriške administracije dne 24. 12. 2007 v Washingtonu (v nadaljevanju: depeša) in ali je tožnik z nepooblaščenim posredovanjem zaupane depeše časniku P. omogočil, da je ta v svoji izdaji dne 25. 1. 2008 navajal informacije zaupnega dokumenta, ki jih časnik D. takrat še ni razkril. Med strankama je tudi sporno, ali je tožnik v komentarju z naslovom "Laži vazala", ki je bil v D. objavljen 28. 1. 2008 z neresničnimi navedbami zavajal javnost. Tožena stranka je z gotovostjo sklepala, da je tožnik nepooblaščenno posredoval diplomatsko depešo in da je z neskrbnim ravnanjem z zaupnim dokumentom in vsebino članka, ki je bil v objavljen v D. 25. 1. 2008 omogočil, da je bil v P. 25. 1. 2008 objavljen članek na isto temo, ki ga je sestavila njegova žena S.V.M.. Tožena stranka se je res opirala na prvi stavek članka v beograjski P., ki se začne z besedilom, da je P. imela vpogled v dokumente, katerih dele bo jutri objavil tudi D., vendar pa je nelogična in nerazumljiva razlaga sodišča prve stopnje, da ta stavek pomeni, da je bilo avtorju članka v P. znano, da bo dele depeše, v katero je imela vpogled P., objavil tudi jutrišnji D.. Mediji se nikoli ne sklicujejo na druge medije, kadar razpolagajo z lastnimi informacijami. V kolikor bi avtorica S.V.M. depešo pridobila istočasno in neodvisno, se ne bi sklicevala na pisanje D.. Glede tega strokovnega vprašanja sta se opredelili tudi priči M.L. in M.R., ki sta v slovenskem prostoru oba ugledna novinarja. Sodišče prve stopnje je tudi nedopustno prezrlo izjavo takratne glavne in odgovorne urednice časnika P. L.S., ki jo je podala 27. 1. 2008 o tem, da je P. v članku jasno navedla, da objavlja vsebino diplomatske zabeležke, ki jo danes objavlja slovenski D. in da P. ni storila nič drugega, kot prenesla D. članek. Članek objavljen v P. dokazuje, da P. ni imela lastnega vira in da depeše ni pridobila neodvisno od D., kakor to dopušča sodišče prve stopnje, ki nekritično sledi spremenjenim trditvam tožnika. Nepooblaščenno ravnanje tožnika z depešo je izkazano s posrednimi listinskimi dokazi in izpovedbami priči; v prvi pripravljalni vlogi pa je tožena stranka neutemeljenost tožbenega zahtevka oprla tudi na listinske dokaze, ki jih je predložil tožnik. Razlogi izpodbijane sodbe so tako v nasprotju z vsebino listin, ki so bile zbrane v tem postopku. Iz zbranega dokaznega gradiva izhaja, da S.V. ni razpolagala s svojim izvodom depeše. Sodišče prve stopnje se sploh ni opredelilo do navedb in dokazov, ki utemeljujejo izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi. Iz izpovedbe priče M.R., elektronskega sporočila z dne 27. 1. 2008 poslanega A.K. ter navedb v tožnikovem članku "Laži vazala" izhaja, da je tožnik najprej zatrjeval, da je P. prevzela pisanje D., ki je bilo objavljeno na njegovi spletni strani. Tudi na zagovoru pred izredno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi je tožnik povedal, da je P. vsebino svojega članka povzela z naše (to je D.) strani in je zanikal, da bi P. imela svoj vir. Tožnik pa je svoj zagovor spremenil takoj po pripombi svoje pooblaščenke in navedel, da ne drži, da bi P. povzemala on-line izdajo D.. Sodišče prve stopnje se sploh ni opredelilo do takšnega spreminjanja tožnikovih izjav, tožnik pa niti v delovnem sporu ni pojasnil razlogov za svoje prvotne navedbe. Tudi takšne spremenjene izjave tožnika so posreden dokaz o kršitvah delovnih obveznosti. Razlog za takšno spreminjanje izjav je ugotovitev, da je bil sporni članek na spletni strani časnika P. objavljen 25. 1. 2008 ob 00.00 uri, kar je bilo pred spletno izdajo D.. Odgovorna urednica P. L.S. je v izjavi z dne 27. 1. 2008 navajala, da je P. že v podnaslovu, kot tudi v tekstu navedla, da objavlja D. članek in da je v skladu s profesionalnimi standardi jasno navedla izvor članka (takšna pa je bila tudi vsebina tožnikovih pojasnil v članku "Laži vazala"), kasneje pa je L.S. v izjavi z dne 1. 10. 2008 navajala, da je novinarka imela svoj vir, ko je pripravljala članek za P. in da iz njenega pojasnila nikjer ne izhaja, da bi bil slovenski D. izvor članka, ki ga je napisala S.V.M.. V kolikor bi bila resnična kasnejša izjava L.S., da naj bi S.V.M. že teden dni pred objavo članka v P. razpolagala s sporno depešo, se postavlja vprašanje, zakaj je z njeno objavo čakala teden dni in zakaj je čakala na dovoljenje odgovornega urednika D. da jo objavi v P.. Sodišče prve stopnje se sploh ni opredelilo do izpovedbe priča

A.G. tem, da ga je tožnik 24. 1. 2008 prosil, da mu izroči prvi del depeše, da mu po dokument ne bo treba iti domov ter da mu je tožnik okoli 13. ure vrnil izročeni del depeše in mu povedal, da odhaja domov in da bo članek napisal doma. Očitno je, da je tožnik depešo hranil doma in da ni resničen tožnikov zagovor, da je depešo hranil v mapi v svojem predalu v službeni pisarni. Razen tega je tudi sodišče prve stopnje ugotovilo, da se je S.V.M. že pred spletno objavo seznanila z vsebino članka, ki ga je tožnik pripravljala doma. Prav gotovo je, da se je S.V.M. seznanila z vsebino obeh dokumentov zaradi neskrbnega ravnanja tožnika pri hrambi depeše in pisanju članka. Sodišče prve stopnje sicer pravilno ugotavlja, da so priče M.L., B.V. in M.R. izpovedale, da jim je tožnik v pogovoru omenil, da mu je žena gledala čez ramo, ko je pisal članek (o depeši), v preostalem pa je sodišče prve stopnje izpovedbo teh prič presodilo površno in napačno. Priča M.L. je izpovedal, da mu je tožnik v telefonskem pogovoru povedal, da mu je pri pisanju pomagala njegova soproga, glede na to, da se je mudilo s pripravo članka in da sta skupaj preverjala pomen kratic, ki so se navajale v diplomatski depeši. M.L. tožnika tudi nikoli ni vprašal, ali je S.V.M. razpolagala s svojim virom, saj je tožnik sam povedal, da je žena povzela elektronsko izdajo D.. Priča B.V. je o neskrbnem ravnanju tožnika z diplomatsko depešo sklepal na podlagi tožnikove izjave, da mu je S.V.M. gledala čez rame, ko je pripravljala članek. Tožnik je na uredniški seji 24. 1. 2008 povedal, da nima pripravljenega članka, saj ni razumel, da bi moral biti objavljen že naslednjega dne. Očitno je, da se je tožniku s pisanjem spornega članka mudilo, stiska pa je tožnika verjetno silila, da je za pomoč pri pisanju prosil S.V.M.. Priča M.R. je imela s tožnikom v njegovi pisarni daljši pogovor, na katerem mu je povedala, da se ji zdi nesprejemljivo njegovo pojasnilo, da je žena videla, kaj piše, da sta oba pač novinarja in da se nekako ve, kaj kdo dela ter da mu je gledala čez ramo, ko je pisal članek. Zmotna je ugotovitev sodišča prve stopnje, da ni utemeljen očitke o tožnikovem zavestnem, neresničnem poročanju v komentarju "Laži vazala". Vsi razlogi izpodbijane sodbe glede odločilnih dejstev so med seboj v nasprotju. M.L. je tožnikov komentar prebral 27. 1. 2008, šele 28. 1. 2008 pa je izvedel, da članek v P. ni povzet iz on-line D. izdaje, zato je napačna ugotovitev sodišča prve stopnje, da je priča že takrat (ob prebiranju komentarja) nedvomno vedela, da v P. članku ne gre za povzemanje D. spletne izdaje. M.L. se je tožnikovo pojasnilo sprva zdelo zadovoljivo, saj nobenemu mediju ni mogoče preprečiti, da povzame že objavljeno vsebino iz drugega medija. Očitek o neresničnem poročanju temelji na preprosti analizi vsebine komentarja "Laži vazala", v katerem tožnik navaja, da je P. zgolj prenesla D. članek iz njegove on-line izdaje. Tudi sodišče ugotavlja, da sta bili obe besedili v spletnih izdajah tiskanih medijev objavljeni hkrati, razen tega pa ni možno prenesti nekaj, kar še ni bilo objavljeno. Avtorica članka, objavljenega v P., se namreč sklicuje na pisanje jutrišnjega D. Članek v P. tudi vsebuje informacije, ki jih sploh ni v članku, objavljenem v internetni izdaji. Zmoten je bil tudi očitke sodišča prve stopnje, da je odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita, ker tožnik ob zagovoru ni imel možnosti, da se izjasni o vseh okoliščinah očitanih kršitev. Zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da bi v obrazložitvi izredne odpovedi pogodbe morali biti izrecno navedeni dokazi kot sredstva, ki izkazujejo ugotovljeno dejansko stanje. Tožena stranka se pri tem sklicuje na sodbo Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 474/2007 z dne 24. 3. 2009. Tožena stranka je ravnala več kot korektno, tožnika je prosila za pojasnila. Tožnik na uredniški seji 29. 1. 2008 ni bil pripravljen pojasniti, kako se je depeša znašla v P. in tudi ne svojega spreminjanja izjav, ko je najprej trdil, da je P. povzela članek iz spletne izdaje D., kasneje pa, da je imela S.V.M. svoje vire. Tožnik je s svojim ravnanjem močno škodil ugledu tožene stranke, ki se je bila prisiljena javno braniti, da s P. ni načrtovala skupne objave in da ne gre za politično medijsko zaroto, domnevno projugoslovansko orientiranih medijev, kakor je toženi stranki očital predsednik vlade. Pritožba tudi opozarja na stališče urednikov in novinarjev, da zaradi omajanega zaupanja ni možno nadaljevanje delovnega razmerja. Tožnik v tožbi ni navajal dejstev, iz katerih bi izhajala utemeljenost 2. in 3. točke tožbenega zahtevka, zato tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče ta del tožnikovega zahtevka zavrne. Tožena stranka predlaga, da drugostopenjsko sodišče opravi pritožbeno obravnavo in izpodbijano sodbo spremeni tako, da tožnikov zahtevke zavrne, podrejeno pa, da izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje, pri čemer naj se zadeva dodeli drugemu sodniku.

Tožnik je v odgovoru na pritožbo navedel, da se strinja z dejanskimi ugotovitvami in pravnimi zaključki stališča sodišča prve stopnje. Odpoved pogodbe o zaposlitvi je nezakonita tudi zaradi tega, ker tožena stranka ni obrazložila, v postopku pa tudi ne dokazala, zakaj nadaljevanje delovnega razmerja ni bilo mogoče do izteka odpovednega roka. Navedeno pomeni, da ni bil izpolnjen drugi kumulativno določen pogoj za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi. Tožena stranka se je sklicevala na članek, objavljen v P., naslov "ZDA pritiskajo na evropske države, da priznajo neodvisnost Kosova", ki ga S.V.M. ni napisala in P. pod takšnim naslovom tudi ne objavila. V spisu je slovenski prevod članka "Washington režira, Evropa statira", ki ga je 25. 1. 2008 objavila P. in katerega avtorica je S.V.M.. Dokazi potrjujejo, da je S.V.M. imela svoj vir in da ji tožnik ni izročil svojega izvoda depeše ali razkril vsebine članka. Dokazno breme je na strani tožene stranke. Tožena stranka ni uspela dokazati svojih trditev, ampak je le pavšalno obtoževala tožnika in od njega zahtevala, da dokaže nekaj, česar ni storil. Tožnik se strinja z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da izpovedbe prič, njihove domneve in sklepanja tožene stranke ne dokazujejo očitkov zoper tožnika, še zlasti, ker nihče ni preverjal, ali S.V.M. morda ni razpolagala s svojim izvodom depeše. Depeša ni nosila oznake zaupno in je zato do nje imelo dostop veliko število uslužbencev Ministrstva za zunanje zadeve, ki tudi ni ugotovilo, kdo od zaposlenih je depešo natisnil in komu vse je bil natisnjen izvod posredovan. Tožena stranka ne le, da zvijačno navaja drugačen naslov članka, kot je bil v resnici natisnjen, temveč skuša zavajati sodišče o vsebini prvega stavka tega članka. Tožena stranka v pritožbi navaja, da naj bi se ta stavek v prevodu začel z besedilom "P. je imela vpogled v dokumente, katerih dele bo juti objavil tudi D.", v resnici pa se ta stavek glasi: "P. je imela vpogled v dokument, ki ga danes objavlja slovenski D.". Tožena stranka vse to počne načrtno in zgolj zato, da bi z lažnimi in potvorjenimi dokazi izpodbija resnične navedbe tožnika. Iz dokazov jasno izhaja, da informacijo o objavi washingtonske depeše v D. avtorici članka v P. povedal sam odgovorni urednik D. dne 24. 1. 2008. Na naroku 14. 5. 2009 kot priča zaslišani M.L. je izpovedal, da je tožnika vprašal, ali namerava P. poročati o vsebini diplomatske beležke in da mu je tožnik odgovoril pritrdilno. Do tega pogovora je prišlo 24. 1. 2008, torej dan pred objavo zabeležke v D. in P.. Informacija o nameravani objavi depeše je bila dostopna širšemu krogu ljudi (M.L. je o nameravani objavi že 22. 1. 2008 obvestil celotno uredništvo, A.G. je depešo še pred objavo brez dovoljenja tožnika samoiniciativno kopiral, B.B. je že dan pred objavo izvedel, da D. pripravlja objavo pomembnega članka, tudi srbsko Ministrstvo za Kosovo in Metohijo je že dan pred objavo izvedelo za objavo washingtonske depeše). Povsem razumljivo je, da je avtorica članka v P., potem ko je odgovorni urednik povedal, da namerava tudi D. poročati o vsebini iste depeše, ki jo je pridobila tudi ona, to informacijo tudi zapisala v svojem članku. Netočna je trditev tožene stranke, da se mediji nikoli ne sklicujejo na druge medije, kadar razpolagajo z lastnimi informacijami. Iz članka, objavljenega v P., je razvidno, da je P. imela vpogled v dokument, ki ga objavlja slovenski D., nikjer pa ni zapisano, da ni imela lastnega vira in se tudi ni sklicevala na to, da objavlja članek iz D.. Že z napovedjo "ekskluzivno" je svojim bralcem dala jasno vedeti, da ima lasten vir. S.V.M. je sodišču prve stopnje predložila svoj izvod washingtonske depeše, ki ga je pridobila od svojega vira in ki se bistveno razlikuje od D.. Tožena stranka se neutemeljeno sklicuje na izpovedbe prič M.R., B.V. in M.L.. Vse te priče ne vedo, kaj se je zgodilo in kako je P. pridobila svoj izvod depeše. Da je S.V.M. imela svoj vir, dokazuje tudi izjava L.S., nekdanje odgovorne urednice P. in objava drugih, celo zaupnih dokumentov MZZ v P. v istem obdobju. Tožena stranka ni dokazala, da bi ji bila vsebina zabeležke ekskluzivno predana kot edinemu mediju. Tožena stranka zlonamerno interpretira in si celo izmišlja izjave L.S.. Ta nikoli ni zapisala, da "P. ni storila nič drugega, kot prenesla D. članek". To dokazuje ne le prevod izjave L.S. z dne 1. 10. 2008, temveč tudi dejstvo, da je članek v P. drugačen in mnogo daljši od tistega v D.. L.S. je v resnici izjavila, da je P. uspela med prvimi prenesti vsebino zabeležke, pooblaščenec tožene stranke je že ob zaslišanju prič S.V.M. domnevno izjavo L.S. sestavil iz dela stavka 4. odstavka, ki mu je dodal del stavka iz 3. odstavka ter stavek zaključil z delom stavka iz 5. odstavka izjave. Trditev tožene stranke, da MZZ izvoda depeše ni posredovalo S.V.M., je sicer pravilna, vendar ne dokazuje, da ta depeše ni pridobila samostojno. Članek S.V.M. je bil

načrtovan in tudi objavljen ob 104. obletnici ustanovitve P., z objavo pa se je mudilo tudi zaradi predsedniških volitev in napovedi razglasitve neodvisnosti Kosova. Zaradi navedenega je neutemeljena trditev tožene stranke, da ni razumljivo, zakaj naj bi S.V.M. v pogovoru 27. 1. 2008 izjavila, da s poročanjem o vsebini depeše ni mogla čakati. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da nobena listina, ki jo je predložila tožena stranka, prav tako pa tudi ne izpovedbe prič, ne morejo potrditi suma tožene stranke, da je odtekanje informacij mogoče pripisati sorodstvenim vezem članov uredništva. Tožena stranka je tožniku očitala kršitev štirih predpisov, v postopku pa ni več niti zatrjevala niti dokazovala izdaje poslovne skrivnosti in izdaje novinarskega vira. Depeša MZZ ne more biti poslovna skrivnost tožene stranke, tožnik pa je zmeraj, tudi za ceno izgube zaposlitve dosledno varoval svoje vire. Neutemeljen je očitek, da je tožnik spreminjal svoje izjave, saj to dokazuje s trditvami prič, ki naj bi jim tožnik vsaki posebej izrekel trditve, ki so popolnoma v nasprotju s tem, kar je tožnik ves čas javno govoril. Trditve tožene stranke o spreminjanju stališč tožnika tako slonijo le na eni izjavi iz zagovora tožnika, vendar so zapis izdelali uslužbenci tožene stranke, tožniku pa ni bila dana možnost, da natipkano besedilo prebere. Tudi elektronsko sporočilo tožnika z dne 27. 1. 2008, poslano A.K., ne dokazuje pavšalnih obtožb tožene stranke. Navedbe v tem pismo ne izključujejo dejstva, da je imela P. pri poročanju svoj vir, tožena stranka neutemeljeno trdi, da naj bi bilo iz komentarja "Laži vazala" razvidno, da je P. povzela pisanje D. ki je bilo objavljeno na njegovi spletni strani. Sicer pa je tožena stranka od takšne interpretacije odstopila v svoji drugi pripravljalni vlogi. Neresnična je pritožbena trditev, da naj bi tožnik v svojem zagovoru v postopku izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi navedel, da P. ni imela lastnega vira in da je vsebino članka zgolj povzela s spletne strani. Iz zapisnika je povsem jasno razvidno, da je v tem delu šlo za trditve M.L., ki je vodil zaslišanje tožnika in da se zapis "delavec pripomni, da ne drži, da bi P. povzemala on-line izdajo D." nanaša na izjavo tožnika, ki jo je povzemal in v zapisnik narekoval zastopnik tožene stranke, prejšnja dva stavka pa je izrekel nekdo drug, očitno M.L.. Tožnik ni imel možnosti, da zapisnik prebere in preveri, zato zgolj en stavek, ki je napačno pripisan tožniku in ki je v popolnem nasprotju z vsemi drugimi izjavami tožnika, ni verodostojen dokaz. Neutemeljena je pritožbena trditev, da je tožnik spreminjal izjave o tem, kako se je P. seznanila z vsebino diplomatske zabeležke. Tožnik je zgolj pojasnil, da ne more govoriti o novinarskih virih P.. Odgovorni urednik M.L. na uredniški seji 29. 1. 2008 ni ugovarjal trditvam tožnika, da washingtonske depeše nikakor ni dal S.V.M.. V kolikor bi bilo res, da je M.L. od tožnika že 25. 1. 2008 dobil informacije o tožnikovem domnevnem razkrivanju članka in depeše v P. potem ni imel razloga, da čaka, pač pa bi že takrat te okoliščine moral razkriti na seji, saj je seja bila posvečena temu vprašanju. Tožnik na tej seji sploh ni omenjal domnevnega prepisovanja P. iz on-line izdaje D., zato odgovorni urednik M.L. ni imel razloga, da čaka na "preverjanje" časa izidov člankov v D. in P.. Kot priča zaslišani B.V. je sicer navajal, da naj bi tožnik spreminjal svoje izjave, vendar je iz zaslišanja razvidno, da se tožnik in priča do seje 29. 1. 2008 o objavi o vsebini depeše sploh nista pogovarjala. Priča je tudi potrdila, da je na seji 29. 1. 2008 tožnik zatrdil, da washingtonske zabeležke ni izročil S.V.M. in da je urednika opozoril, da ne more govoriti o njenih virih. Takšna izpovedba priče B.V. pa je v nasprotju z izjavo priče M.L. o tem, da naj bi tožnik šele na zagovoru pred delodajalcem prvič navedel, da naj bi S.V.M. imela svoj vir. Tožnik ni imel nikakršnih razlogov, da bi v posebnih pogovorih navajal neresnico o domnevnem ženinem gledanju čez rame. Očitno je, da gre za neresnično trditev oziroma interpretacijo priče v korist tožene stranke. Zmotna je tudi trditev tožene stranke, da naj bi bil sporni članek na spletnem portalu P. objavljen pred spletno izdajo D.. Glede na navedbe tožene stranke v prvi pripravljalni vlogi in v pritožbi bi v najboljšem primeru lahko sklepali, da sta bila članka objavljena istočasno, to je 25. 1. 2008 ob 00.00 uri. Vendar pa tožena stranka nikoli ni pridobila nobenega zanesljivega podatka o tem, kdaj naj bi P. objavila svoj članek na spletni strani. Tožena stranka je kot dokaz za svojo trditev navedla internetno stran, za katero se je izkazalo, da sploh ne obstaja. Tožena stranka je sicer zapisala tudi ugotovitev, da naj bi bil prvi komentar na strani P., kjer je bil objavljen članek o depeši in ob katerem je točno zapisan čas, objavljen okoli 1. ure zjutraj 25. 1. 2008, vendar to dejstvo ne potrjuje pavšalnih navedb tožene stranke o tem, da naj bi bil članek v P. objavljen pred člankom v D.. Pritožba znova

opozarja, da v članku S.V.M. ni stavka o tem, da bo D. šele v jutrišnji izdaji objavil nekatere dele depeše, kakor vztrajno navaja tožena stranka. P. je na spletni strani in v časniku objavila enak članek, kar je razvidno in sodno overjenega prevoda članka. Brez zanesljivega podatka o objavi članka P. pred objavo članka v D. pa ni mogoče trditi, da je neresnična ocena tožnika, da je D. prvi objavil vsebino depeše. Neresnična je navedba tožene stranke, da naj bi iz komentarja z naslovom Laži vazala izhajalo usklajeno delovanje tožnika in L.S.. V komentarju njeno ime ni omenjeno, v njem pa tudi ni nikakršnega povzetka njene izjave. Pritožba opozarja na nepravilno povzemanje izjave L.S. glede tega, da je P. navedla izvor (in ne izvod) svojega članka. Glede domnevne izjave L.S., datirane s 27. 1. 2007, pa sta tako priča S.V.M. kot pooblaščenka tožnika sodišče prve stopnje nemudoma opozorili, da gre za listino, ki je L.S. ni podpisala in da tudi datum dokazuje, da ne gre za njeno izjavo. L.S. ni mogla leto dni vnaprej prodati izjave o dogodkih, ki so se zgodili šele leto dni pozneje. Izjava priče A.A.G., da je tožnik diplomatsko zabeležko pustil doma, ne dokazuje, kršitve delovnih obveznosti. Sicer pa neresničnost izpovedbe priče dokazuje tudi to, da tožnik okoli 13. ure ni odšel domov, kakor je trdila priča, temveč je predstavnikom tujega veleposlaništva predal pisna vprašanja, svoj izvod depeše pa je imel zaklenjen v predalu svoje delovne mize. Tožnik svojim podrejenim nikoli ni sporočal, kam odhaja, kadar je šel na sestanke s svojimi viri ali diplomati, zato ni imel nobenega razloga, da bi to začel sporočati prav 24. 1. 2008 in to ravno A.G.. Priča A.G. ni vedel, kaj je tožnik delal na svojem računalniku v času od prihoda v službo do odhoda iz pisarne in tudi ni bil prisoten ob tožnikovi vrnitvi v pisarno pozno popoldan istega dne. Izpoved A.G. zato nikakor ne utemeljuje obstoja očitane kršitve. Nasprotno pa iz izpovedb B.B., M.L., M.R. in tožnika izhaja, da je bila depeša v uredništvu D. neskrbno hranjena že najmanj 10 dni pred objavo. Sicer pa je tožena stranka sama navajala, da ni pomembno, kje je imel tožnik depešo, če je pri tem zagotovil, da se z njeno vsebino ne bi seznanili nepooblaščenici. Na podlagi vseh dejstev nikakor ni mogoče sklepati, da se je S.V.M. z vsebino depeše seznanila zaradi neskrbnega ravnanja tožnika. Tožnik se sprašuje, zakaj tožena stranka ni ukrepala tudi zoper A.G., ki je nepooblaščenico kopiral in drugim nepooblaščenim osebam pokazal vsebino depeše. Tožena stranka je ravnala diskriminatorno do tožnika, ko ga je zaradi sorodstvenih vezi pavšalno obtožila za odtekanje informacij. Skladna izpovedba prič o tem, da naj bi soproga tožniku gledala čez rame, ko je pisal članek, potrjuje sum o dogovorjenem pričanju zoper tožnika. Neverjetno je, da bi tožnik trem pričam, vsaki posamično in na štiri oči z istimi besedami trdil nekaj, kar je istočasno javno vsepovsod zanikal. Priča M.R. je tožniku pripisala to, kar je v resnici sama rekla tožniku, to je, da "njej dedec ne gleda čez ramo". Ta stavek sta ponovili tudi priči M.L. in B.V., ne da bi znala povedati, kje in kdaj naj bi S.V. tožniku gledala čez ramo. Iz izpovedbe priče S.V. izhaja, da tožnik članka sploh ni napisal doma in da se z njo 24. 1. 2008 sploh ni srečal. Sodišče prve stopnje je tako pravilno ugotovilo, da nobena od prič ni izpovedala, da bi tožnik izjavil, da je depešo ali članek pokazal ženi in da so priče o tem le sklepale na podlagi tega, da sta oba novinarja. Neresnična je trditev M.L., da naj bi tožnik članek v redakcijo poslal med 17. in 18. uro od doma. Tega tožena stranka ni dokazala, saj pisma ne vsebujejo podatka o mestu pošiljanja, pač pa le poštni naslov, s katerega so bila poslana. Tožnik je uporabljal dva poštna naslova in do njiju svobodno dostopal z vsemi sredstvi za komunikacijo. Ocena priče B.V., da se je tožniku s pisanjem članka mudilo in izjava M.R. o tem, da je bilo iz njunega pogovora jasno razbrati, da je žena dokument videla in da je bila z njim seznanjena, ne dokazujeta pavšalnih obtožb tožene stranke. S.V. je bila z vsebino depeše res seznanjena, vendar je podrobno izpovedala, kako se je z njo seznanila. Nепrepričljiva je trditev tožene stranke, da je šele 29. 1. 2008 izvedela, da članek v P. ni mogel biti povzet po on-line izdaji D., saj je bil M.L. odgovorni urednik D. in bi moral odlično poznati organizacijo dela uredništva, prav tako pa časovne roke za oddajo člankov in objave besedil tiskane in elektronske izdaje časnika D.. Zato M.L. ni bilo potrebno čakati do 28. 1. 2008 oziroma celo do 29. 1. 2008, da bi izvedel, kdaj je D. objavil svoj članek. To bi lahko preveril že najmanj od 1. ure zjutraj 25. 1. 2008. Istega dne sta svoje proteste zaradi objave članka v P. izjavila B.B. in M.R.. Povsem neverjetno je, da M.L. kot dolgoletni urednik vse do 28. 1. 2008 oziroma do 29. 1. 2008, ni vedel ali preveril, kdaj sta izšla članka v D. in P., oziroma da ni vedel, da članek v P. ni mogel nastati s prenosom z internetnih strani D.. Zato ni razumljivo,

zakaj M.L. ni umaknil komentarja tožnika z naslovom Laži vazala, če je ta komentar res govoril o "prenosu" D. članka v P.. Ravnanje odgovornega urednika potrjuje, da obtožbe zoper tožnika o zavajanju niso bile utemeljene, saj je bilo pravo sporočilo komentarja drugačno od tistega, ki ga navaja tožena stranka. Sodišče prve stopnje ugotovitve, da tožnik v svojem komentarju ni zavestno zavajal javnosti, ni sprejelo na podlagi ocene opisanega ravnanja M.L., pač pa na podlagi natančnega pregleda komentarja. Sodišče prve stopnje pravilno ugotavlja, da komentar ne vsebuje navedbe, kakršno zatrjuje tožena stranka. Navedbe tožnika v komentarju je mogoče razumeti tudi tako, da tožnik pojasnjuje prejšnje primere, ko je P. objavljala D. in D.D. članke, ki so na voljo v elektronski obliki že zvečer, pri čemer ni eksplicitno navedeno, da je bilo tako tudi v spornem primeru. Protispisna je pritožbena navedba, da sodišče ugotavlja, da sta bili obe besedili v spletnih izdajah objavljeni hkrati. Sodišče prve stopnje tega nikjer ne ugotavlja, pač pa zgolj navaja izpovedbo priče M.L.. Tožena stranka napačno interpretira sporočilo tožnikovega komentarja. Tožnik je argumentirano zavrnil tezo o skupni objavi s častnikom P., saj je vsak častnik članek objavil na podlagi svojih virov. Tožnik pri tem tudi utemeljeno zagovarja trditve, da je članek najprej objavil D., saj je P. omenjala objavo v D. – in ne obratno. To potrjujejo tudi trditve tožene stranke, da je D. članek objavil ob 00.00. uri, medtem ko je tožena stranka sama ugotovila, da se je prvi komentar z zabeleženim časom na internetni strani članka o diplomatski zabeležki v P. pojavil okoli 1. ure zjutraj. Tožnik nikjer ni zapisal, da je šlo v primeru objave vsebine depeše za prenos članka in tudi ne, da bi P. objavila članek z on-line izdaje D. oziroma da bi članek prepisala, zato je popolnoma pravilen sklep sodišča prve stopnje, da omenjanje objavljanja drugih člankov v preteklosti ne pomeni, da je bilo tako tudi v tem primeru. Tožniku ni mogoče pripisati, da naj bi zapisal nekaj, česar očitno ni zapisal. Iz navedbe podatkov o času objave obeh člankov bi bilo v najboljšem primeru mogoče sklepati, da sta bila članka objavljena sočasno, ne pa, da je bil članek v P. objavljen pred objavo na spletni strani D.. Tožena stranka nikoli ni pridobila nobenega zanesljivega podatka o tem, kdaj naj bi P. v tiskani obliki oziroma na spletni strani objavila svoj članek o diplomatski zabeležki. Tožena stranka ni predložila nobenih dokazov za svojo trditve, da naj bi P. delo v redakciji zaključevala ob 20.30. uri. Korespondenca S.V.M. z uredništvom dokazuje, da delo v redakciji tudi še dolgo po 20.30. uri ni bilo zaključeno. Brez zanesljivega podatka o objavi članka P. pred objavo članka v D. pa ni mogoče trditi, da je neresnična ocena tožnika o tem, da je D. kot prvi objavil vsebino depeše. Tožena stranka je po opozorilih tožnika sicer priznala, da zatrjevana internetna stran ne obstaja, navajala pa je, da obstaja portal, ki naj bi ob 00.00 uri 25. 1. 2008 zaznal članek o depeši, objavljen v P.. Iz prevoda strani portala je očitno, da ne gre za članek S.V.M. in da ne gre za objavo na spletni strani P., pač pa za trivrstično napoved o tem, kaj naj bi častnik objavil naslednjega dne. V tej napovedi se D. omenja kot ljubljanski in ne kot slovenski D., kakor je v resnici označen v članku S.V.M., kar je dokaz, da sploh ne gre za objavo njenega članka. Razen tega je tožena stranka sama navedla ugotovitev, da naj bi bil prvi komentar na strani P., kjer je objavljen članek o depeši in ob katerem je točno zapisan čas, objavljen okoli 1. ure zjutraj 25. 1. 2005, kar je res, vendar to ne potrjuje pavšalnih navedb o tem, da naj bi bil članek v P. objavljen pred člankom v D.. Celo v primeru, če bi v tožnikovem komentarju prišlo do napake pri oceni časa objave člankov v P. in D., to nikakor ne bi smelo biti povod za odpoved pogodbe o zaposlitvi, saj so napake v novinarskih člankih pogoste. Neutemeljeno je, da se novinarju odpoveduje pogodba o zaposlitvi zaradi objave komentarja, ki pomeni obliko izražanja mnenja. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da tožniku pred izdajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi niso bili predloženi nikakršni dokazi, ki jih je tožena stranka v spis vložila šele med sodnim postopkom. Izjave A.G. je bila tako na primer pridobljena šele po zagovoru tožnika. Tožniku te izjave podrejenega sodelavca nihče ni pokazal, prav tako ne drugih dokumentov, ki jih je tožena stranka naknadno, nekatere celo skoraj leto po odpovedi (pismo A.K.) vložila v spis. Trditve tožene stranke, da opustitev navedbe dokazov v obrazložitvi odpovedi ne pomeni kršitev postopka, so v nasprotju z ZDR in sodno prakso. Obdolžitev tožnika pred izredno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi iz krivdnih razlogov sploh ne vsebuje nikakršnih ugotovitev, ki bi bile podlaga za začetek postopka. Šlo je za povsem pavšalno obdolžitev, da naj bi tožnik neskrbno ravnal z zaupanimi dokumenti, da naj bi razkril vsebino članka in da naj bi zavajal javnost,

ker je v komentarju ocenil, da je članek najprej izšel v D.. S tako obdolžitvijo sploh ni jasno, kako in kdaj naj bi tožnik storil očitane kršitve, prav tako pa ni bilo pojasnjeno, kakšne naj bi bile tiste okoliščine izhajanja D. izdaj, zaradi katerih je tožnikov komentar mogoče šteti za neresnično navedbo novinarja. Popolnoma iste navedbe so se pojavile tudi v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi, kar pomeni, da tožena stranka svoje odločitve v ničemer ni obrazložila z dokazi. Kaj konkretno tožena stranka razume z razkritjem vsebine članka, je tožnik postopoma ugotavljal šele med samim postopkom, saj se je ime S.V.M. in naslovljenega članka sploh ne pojavita v obdolžitvi in ne v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi. V kolikor bi bilo nesporno, na kaj se očitki nanašajo, jih toženi stranki ne bi bilo potrebno še naknadno potrjevati v pritožbi. Iz tega izhaja, da je tožena stranka šele po začetku sodnega postopka pričela iskati razloge, zaradi katerih je tožniku odpovedala delovno razmerje. Datumi iz izpisov elektronskega poštnega dokumenta, ki jih je tožena stranka kasneje predložila v spis, dokazujejo, da tožena stranka teh dokazov v času odpovedi ni imela in jih je zbrala šele kasneje. V 16. členu Kolektivne pogodbe za novinarje D.(KPND) je določeno, da ima novinar pravico do vpogleda v dokumentacijo, na podlagi katere je začel postopek prenehanja delovnega razmerja. Tožnik se na zagovoru ni mogel izjasniti o nikakršnem dokazu. Tožena stranka odpovednega razloga ni obrazložila, brez obrazložitve pa si ni mogoče predstavljati pravice do pravnega varstva in pravice do sodnega varstva, ki sta ustavni kategoriji. Konvencija 158 Mednarodne organizacije dela o prenehanju delovnega razmerja na pobudo delodajalca (Akt o notifikaciji nasledstva, Ur. l. RS, št. 54/92, Mednarodne pogodbe št. 15/92, v nadaljevanju konvencija 158) ne določa izrecno, kakšna naj bo oblika obrambe niti v kakšni obliki naj bo delavec seznanjen z razlogi za prenehanje delovnega razmerja, bistveno pa je, da so obtožbe jasno izražene in sporočene delavcu in da ima ta dejansko možnost, da se zoper očitke učinkovito brani. Pritožba opozarja na sodbo Vrhovnega sodišča RS, opr. št. VIII Ips 267/2004, v kateri je zavzeto stališče, da je bistvo pravice do zagovora v tem, da se obdolženi seznanijo in opredelijo do očitanih kršitev in da se izjavi o vseh dejstvih in dokazih, ki ga obremenjujejo. Neutemeljene so navedbe tožene stranke, da je ravnala korektno že s tem, ko je tožnika pozvala, da naj na uredniški seji pojasni vse, kar mu je znano o okoliščinah objave v P.. Šlo je za neupravičeno zahtevo, saj bi tožnik kršil novinarski kodeks, zakonodajo in hkrati ogrozil svojo soprogo, če bi kolegom na D. sporočal dejstva, ki bi jih morda lahko izvedel od soproge. V kolikor M.L. ne bi imel slabih namenov in se ne bi zavedal, da je sam odgovoren za razkritje informacije o objavi depeše v D., kot odgovorni urednik in kot tisti, ki je to informacijo sporočil dopisnici P., potem zagotovo ne bi javno obtoževal tožnika in ne bi lastne nepristranskosti kompromitiral z vnaprejšnjimi javnimi obsodbami. Neutemeljene so navedbe tožene stranke o domnevni škodi, ki naj bi nastala zaradi hkratne objave. Neresnične so navedbe tožene stranke, da odgovorni uredniki, člani uredništva in M.R. še danes menijo, da nadaljevanje delovnega razmerja ne bi bilo mogoče. Tožena stranka namreč sploh nima odgovornega urednika, ampak začasno odgovorno urednico. Odkar je tožena stranka tožniku odpovedala pogodbo o zaposlitvi, so se na mesto odgovornega urednika izmenjale tri osebe. O domnevni krivdi tožnika se na D. ni izjasnil ne aktiv novinarje, ne uredniški odbor in tudi ne sindikat novinarjev. Odpoved pogodbe o zaposlitvi tožniku so obsodili številni publicisti in novinarji v izjavi Časopisa .... Objava vsebine istega dokumenta v drugem mediju je lahko kvečjemu potrdila resničnost navedb, zapisanih v D. in omogočila promocija časnika v drugih medijih, ni pa mu mogla škodovati. Tudi poslovni rezultati D. v času odpovedi dokazujejo, da toženi stranki ni nastala škoda. Tožena stranka trditev o tem, da nadaljnje sodelovanje s tožnikom ni več mogoče, v pritožbi uveljavlja tudi zato, ker tega očitka v dosedanjem postopku ni uveljavljala in ni dokazala, kar je prav tako razlog za nezakonitost odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Tožnik se pri tem sklicuje na sodno prakso Vrhovnega sodišča RS (sodbe opr. št. VIII Ips 104/2006, VIII Ips 15/2007, VIII Ips 103/2007, sodba in sklep opr. št. VIII Ips 34/2006). Neresnična je trditev tožene stranke, da je tožnik uveljavljal le razveljavitev izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, saj je v tožbi zahteval tudi vrnitev na delo, vpis delovne dobe, izplačilo plače, utemeljenost teh zahtevkov pa je dokazoval že v tožbi in nadaljnjih pripravljanih vlogah. Tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbo zavrne kot neutemeljeno in potrdi izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje.

Pritožba je utemeljena.

Na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Sodišče prve stopnje je sicer zelo obsežno povzelo izpovedbe prič in tožnika, prav tako je obsežno povzelo navedbe strank, vendar pa je dokazna ocena nato zelo skromna, začne se šele na 20. strani obrazložitve in tako dejansko obsega le slabi dve strani, saj se 22. stran nanaša le še na vprašanje pravočasnosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi in na odločitev o stroških postopka.

Tožena stranka utemeljeno opozarja, da sodišče prve stopnje sploh ni ocenilo izpovedbe priče A.G., čeprav je tudi njegova izpovedba eden od dokazov, ki skupaj z ostalimi lahko tvorijo sklenjen krog, ki glede vprašanja, ali je tožena stranka izkazala utemeljen razlog za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi, ustrezajo dokaznemu standardu "izključitve razumnega dvoma".

Sodišče prve stopnje tudi ni dokazno ocenilo elektronskega dopisovanja med tožnikom in A.K., čeprav je tudi ta dokaz v povezavi z ostalimi lahko tvori sklenjeno verigo v sklepanju, da je do hkratne objave v obeh medijih lahko prišlo samo na ta način, da je tožnik S.V.M. seznanil z vsebino depeše.

Tožena stranka nadalje utemeljeno opozarja, da sodišče prve stopnje dokazno sploh ni ocenilo izjave odgovorne urednice P. L.S. z dne 27. 1. 2008. Priča S.V.M. je sicer izpodbijala verodostojnost prevoda te izjave, ki ga je predložila tožena stranka (priloga B/2), tožnik pa je uveljavljal, da je edino verodostojno besedilo tisto, ki je (le deloma) povzeto v dveh prispevkih S. z dne 27. 1. 2008 in 28. 1. 2008 (priloga A/26). Vendar pa je potrebno pojasniti, da ni nobenega nasprotja med tem, kar je v obeh prispevkih S. povzeto kot izjava glavne in odgovorne urednice L.S. in izjavo, kakršno je predložila tožena stranka. Tudi v prispevku S. z dne 28. 1. 2008 je povzeta izjava urednice, da je P. v skladu s profesionalnimi standardi jasno navedla izvor članka. Res je sicer, da ni navedeno, kakšen je ta izvor. Vendar si te navedbe ni mogoče razlagati brez predhodne navedbe, da Ministrstvo za zunanje zadeve (izjava je odziv na oceno ministrstva, da je šlo za skladno oziroma dogovorjeno diskreditacijo Slovenije), zamolči dejstvo, da je P. že v podnaslovu in tudi na začetku besedila jasno navedla, da objavlja vsebino diplomatske zabeležke, ki jo danes objavlja slovenski D.. Takšna izjava, čeprav dvoumna, je povsem skladna s pojasnili, ki naj bi jih po zatrjevanju tožene stranke v tistem času dajal tožnik, to je, da naj bi šlo pri članku v P. za prenos objave s spletne strani tožene stranke. Sodišče prve stopnje bi moralo dokazno oceniti tudi razliko med pojasnili L.S. z dne 27. 1. 2008 in njeno kasnejšo izjavo z dne 1. 10. 2008.

Vse navedeno (izpovedba priče A.G., izjave glavne in odgovorne urednice P., elektronsko dopisovanje med tožnikom in A.K.) so lahko odločilna dejstva v tem sporu in ker jih sodišče prve stopnje ni ocenilo, je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta je med drugim vselej podana tudi takrat, kadar izpodbijana sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih. Gre za kršitev, ki je v pritožbenem postopku ni možno sanirati, saj s pritožbeno obravnavo ni možno doseči, da bi prvostopenjska sodna odločba, ki je ni možno preizkusiti, postala takšna, da bi jo pritožbeno sodišče lahko preizkusilo.

Tožnik ima sicer prav, ko zavrača navedbe tožene stranke o tem, da tudi zapisnik o njegovem zagovoru v

postopku pred izredno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi dokazuje, da je spreminjal svoje izjave glede tega, ali je P. svoj članek povzela po spletni izdaji D.. Tožena stranka se pri tem opira na zapis na 4. strani zapisnika o tem, da je tožnik na posebno vprašanje, kako lahko pojasni pisanje P., izjavil: "povem, da je vsebino svojega članka povzela z naše strani." Vendar pa temu zapisu takoj sledi tožnikova izjava, "da glede na to, da v svojem zagovoru trdi, da je imela P. svoj vir, pove, da to ni res"; v istem stavku pa je nato dodana še navedba, da pooblaščenka (tožnika) pripominja, da se želi pred tem seznaniti z zatrjevano objavo P.. Nakar sledi še zapis, da delavec (to je tožnik) pripomni, da ne drži, da je P. prevzemala on-line izdajo D.. Glede na dejstvo, da je tožnik pred tem na 2. strani zapisnika istega zaslišanja že dvakrat izjavil, da je imela P. svoj vir, je prepričljivo tožnikovo pojasnilo, da gre pri zapisu na 4. strani zapisnika za očitno pomoto in je njemu pripisana trditev, ki jo je v resnici izrekel spraševalec, tožnik pa je nanjo takoj odgovoril z zanikanjem (češ da je P. imela svoj vir in da ne drži, da bi povzemala on-line izdajo tožene stranke).

Vendar pa navedeno napačno sklepanje tožene stranke ne pomeni, da izvedeni dokazi ne kažejo na to, da je tožnik pred tem sodelavce zavajal glede tega, da naj bi P. svoj članek povzela na podlagi objave v D.. Tako je tožnik 27. 1. 2008 v elektronskem sporočilu, naslovljenem na A.K. navedel, da je časnik P. zadevo vsekakor povzel potem, ko je bila najprej objavljena pri nas (to je pri D.) in da so uspeli biti tako hitri (ker imajo nočne urednike in več izdaj), da so povzemali današnje pisanje D., kar so že v podnaslovu teksta jasno napovedali. Tožnik je v tem dopisu nadalje navajal, da to ni bilo prvič, da je P. hitro povzela neko zgodbo, da so tako ravnali že večkrat prej, saj imajo dovolj izdaj. Temu dopisu je tožnik priložil tudi komentar (očitno je šlo za komentar "Laži vazala").

Tožnik komentar "Laži vazala", objavljen v D. 28. 1. 2008, sedaj sicer skuša interpretirati tako, da bi bil v skladu (oziroma bolje rečeno, da ne bi bil v nasprotju) z njegovim zagovorom, da je soproga S.V.M. imela svoj vir, na podlagi katerega je objavila članek v P.. Res je, da v komentarju ni dobesedno zapisano, da je članek v P. nastal na podlagi objave članka tožnika v D., vendar je navedbe v komentarju, kljub tožnikovemu poskusu drugačne interpretacije, možno razumeti le na ta način. Glede na to, da tožnik v komentarju oporeka trditvam o skupni objavi s časnikom P., navedb o tem

- da je dnevnik P. že takoj na začetku svojega članka jasno zapisal, da objavlja vsebino zabeležke, ki jo danes objavlja slovenski D.,

- da je članek v pisni in elektronski izdaji najprej izšel v D., beograjska P., ki ima več izdaj, pa je med prvimi uspela prenesti vsebino zabeležke,

- da je P. že doslej pogosto objavljala članke iz Slovenije, v katerih je navajala, da "danes" D., D.D. in drugi slovenski mediji objavljajo določene članke in informacije, saj je vsebina člankov (iz izdaj časnikov naslednje dne) v elektronski obliki, na voljo že zvečer,

ni mogoče razumeti drugače, kot da je tudi v tem primeru P. članek objavila na podlagi predhodne objave v D..

Da je bilo v času objave komentarja "Laži vazala" tožnikove navedbe res razumeti tako, da gre pri P. članku o depeši za povzemanje na podlagi objave v D., izhaja tudi iz elektronskega sporočila M.L. tožniku z dne 28. 1. 2008, torej istega dne, kot je bil objavljen komentar. V tem sporočilu M.L. tožniku svetuje, da javno ne opleta preveč z objavo na D. on-line, saj so naši (očitno drugi novinarji in uredniki) opazili, da je S.V.M. objavila neke pasuse, ki jih ni v originalnem članku v D., kar pomeni, da jih ni mogla vzeti iz D. on-line. Sodišče prve stopnje na podlagi tega sporočila sklepa, da je odgovorni urednik že takrat, ko je prebral

komentar "Laži vazala" (večer pred objavo) nedvomno vedel, da v P. članku ne gre za povzemanje. Na podlagi tega sodišče prve stopnje zaključuje, da priča ni pojasnila, zakaj je dopustila objavo tožnikovega komentarja. Pri tem pa je sodišče prve stopnje spregledalo, da je bila ta elektronska pošta tožniku poslana 28. 1. 2008 ob 20.41. uri, torej po objavi članka in da v njej dvom v resničnost navedb o prenosu bazira na podlagi primerjave besedil obeh člankov in ne na podlagi časa njihove objave. Upoštevajoč navedeno je sodišče prve stopnje neutemeljeno sledilo tožnikovemu razlogovanju, da zaradi tega sporočila ne more biti resnična izpovedba priče M.L. o tem, da je podatke o hkratni objavi v obeh medijih pridobil neposredno po seji uredništva 29. 1. 2008.

Neprepričljivo je razlogovanje sodišča prve stopnje, ki je izpovedbe prič M.L., B.V. in M.R. o tem, da jim je tožnik povedal, da je žena vedela, kaj piše za D. in da mu je pri pisanju gledala čez rame, oziroma, da sta članek za D. celo skupaj pisala (izpoved priče M.L.), odpravilo z navedbo, da nobeni priči tožnik ni izjavil, da je članek pokazal ženi, oziroma ga o tem nobena priča ni vprašala. Ob tako nasprotujočih si izjavah prič M.L., B.V. in M.R. na eni strani ter tožnika in priče S.V.M. na drugi strani, bi sodišče prve stopnje moralo zavzeti jasno stališče, katerim izpovedbam verjame in katerim ne ter to oceno tudi utemeljiti. Enako velja glede nasprotja med izpovedbo tožnika in priče A.G. o razlogih, zaradi katerih je tožnik v službi vpogledal v izvod depeše, ki ga je tožniku dala ta priča.

Preuranjeno in neprepričljivo je sklepanje sodišča prve stopnje, da zapis v P.R. (priloga A/10) dokazuje, da je M.L. 27. 1. 2008 priznal, da je vnaprej vedel za objavo v P.. Ta zapis se nanaša na kratko izjavo M.L. v O. 27. 1. 2008, ki ni v ničemer v nasprotju s tem, kar je M.L. izpovedal, ko je bil zaslišan kot priča. V kolikor je sodišče prve stopnje s tem zaključkom izpovedbo priče M.L. želelo oceniti kot neverodostojno, potem je potrebno ugotoviti, da iz same vsebine izjave, kakršna je razvidna iz priložene zgoščenke, to ne izhaja, Iz opisa razgovora, ki ga je M.L. opravil s tožnikom, ne izhaja, da je bil M.L. obveščen, da bo P. istočasno objavila članek o depeši, še manj pa, da bi priči S.V.M. naročil, naj o tem piše oziroma kako naj o tem piše. Razen tega je na zgoščenki pred odgovorom M.L. slišati še glas novinarja, ki pove, da je hkrati M.L. povedal, da ga je dejansko zanimalo, ali bo P. po objavi članka v D. povzela. Šele nato sledi posnetek izjave M.L. o tem, da je tožnika o tem povprašal in kaj mu je ta odgovoril, ta vsebina pa je povsem skladna s tem, kako je M.L., zaslišan kot priča, opisal telefonski pogovor s tožnikom.

Prav tako članek v P. in priloga A/69 sama po sebi ne dokazujeta, da je M.L. S.V.M. v resnici prosil, da v svojem članku navede, da gre za slovenski in ne ljubljanski D. (in da bi torej vedel, da bosta članka objavljena istočasno), ampak iz teh listin izhaja le to, da je v članku res uporabljen ta izraz in da je tožnik predložil izpis iz elektronskega dopisovanja med S.V.M. in T.P., iz katerega izhaja, da naj bi avtorica članka prosila za takšen popravek.

Zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da je izpodbijana izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita, ker tožniku pred izdajo izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi niso bili predloženi dokazi, ki jih je tožena stranka v spis vložila med sodnim postopkom. Po mnenju tožnika, ki ga očitno sprejema tudi sodišče prve stopnje, naj bi tožena stranka s tem kršila svojo obveznost iz drugega odstavka 83. člena ZDR, da tožniku pred izredno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi omogoči zagovor. Predpogoj za uresničitev pravice do zagovora pa je, da delavec sploh ve, kaj se mu očita, zato tretji odstavek 83. člena ZDR, določa, da mora biti v pisnem vabilu na zagovor naveden obrazložen razlog, zaradi katerega delodajalec namerava odpovedati pogodbo o zaposlitvi ter datum, uro in kraj zagovora. Stranki vabila na zagovor sicer nista predložili, vendar je iz navedb strank očitno, da so bili v vabilu navedeni povsem enaki očitki, kot v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Tako tožnik tudi v odgovoru na pritožbo navaja, da so se popolnoma iste navedbe (kot v pisni obdolžitvi) pojavile tudi v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi, kar naj bi pomenilo, da tožena stranka svoje odločitve

ni obrazložila z dokazi. V kolikor so se v vabilu na zagovor v resnici navajale iste kršitve obveznosti iz delovnega razmerja kot v odpovedi, potem je potrebno ugotoviti, da je bil tožniku omogočen zagovor, tožnik pa je to možnost tudi izkoristil. Očitek, da je tožnik neskrbno ravnal z zaupano depešo in da je nepooblaščen razkril vsebino članka, katerega soavtor je in tako časniku P. omogočil, da je isti dan ne le povzel omenjeni članek, temveč tudi navajal informacije zaupnega dokumenta, je po vsebini povsem jasen in omogoča zagovor. Ni res, da v sodnem sporu zakonitosti izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi delodajalec ne bi mogel uveljavljati drugih dokazov, kot pa so bili izvedeni v postopku pred odpovedjo. Čeprav ZDR uporablja izraz "postopek pred odpovedjo" ne gre za nek formalen postopek, ki bi vseboval dokazna pravila, zaradi katerih v sodnem sporu o zakonitosti odpovedi sploh ne bi bilo možno izvajati dokazov, ki niso bili izvedeni že v tem postopku.

Glede na vse navedeno je pritožbeno sodišče na podlagi prvega odstavka 354. člena ZPP pritožbi ugodilo, izpodbijano sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Pri tem pritožbeno sodišče ni sledilo predlogu tožene stranke, da naj se nova glavna obravnava opravi pred drugim senatom. Zgolj to, da se sodišče prve stopnje ni opredelilo do vseh odločilnih dejstev, ne pomeni, da bi pritožbeno sodišče lahko imelo resne pomisleke o nepristranskosti predsednice prvostopenjskega senata.

V novem postopku se bo sodišče prve stopnje opredelilo do vprašanj, na katera je pritožbeno sodišče opozorilo zgoraj in nato o zadevi znova odločilo. Neutemeljeno je prepričanje sodišča prve stopnje, da očitana kršitev neskrbnega ravnanja z zaupnim dokumentom ni dokazana, ker ni neposrednega dokaza, da je tožnik depešo pokazal ženi. Tožena stranka je kršitev dokazovala s posrednimi dokazi, ki pa po svoji naravi vendarle lahko tvorijo sklenjen krog indicev, na podlagi katerih je onkraj razumnega dvoma možno ugotoviti, da je tožnik storil očitano kršitev v zvezi z neskrbno hrambo depeše. Tožniku je bilo očitano, da je neskrbno ravnal z zaupano depešo in da je nepooblaščenim pokazal vsebino članka, kar je imelo za posledico, da je P. v izdaji z dne 25. 1. 2008 (torej istega dne kot D.) objavila članek o tej depeši, ki ga je napisala tožnikova soproga. Kadar časopisna hiša razpolaga s takšnim dokumentom, kakršna je bila Washingtonska depeša in ga namerava objaviti, se v okviru minimalne lojalnosti do delodajalca, ki se lahko pričakuje od vsakega zaposlenega, še posebej pa od novinarja, ki bo o tem dokumentu pisal, da tega dokumenta ne bo pokazal drugemu časopisu in s tem lastnemu časopisu onemogočil, da informacijo objavi kot prvi. Pri tem tudi ni pomembno, ali je tožena stranka imela pravilnik, ki opredeljuje poslovno tajnost in ali je imela predvidene sankcije za kršitev obveznosti varovanja službenih skrivnosti, saj gre v takšnem primeru kot je bil obravnavani, za obveznost, ki se od delavca lahko pričakuje, ne da bi bila še posebej predpisana. Sicer pa se tega očitno zaveda tudi tožnik, na kar kaže tudi način njegove obrambe. Posredni dokazi, ki kažejo na to, da je tožena stranka tožniku lahko utemeljeno očitala kršitev delovne obveznosti, storjene s tem, da je tožnik časniku P. (preko soproge, ki je za ta časopis pisala), omogočil istočasno objavo članka o depeši, ki jo je sicer pridobila tožena stranka, so naslednji:

- izpovedbe prič M.L., B.V. in M.R. o tem, kaj jim je tožnik izjavil, še preden se je začel zagovarjati, da je soproga imela svoj vir, na podlagi katerega je napisala članek o depeši,

- elektronsko sporočilo tožnika, naslovljeno na A.K.,

- vsebina komentarja "Laži vazala", ki kaže na to, da je tožnik ob negativnih odmevih na hkratno objavo v obeh časnikih vendarle skuša prikazati, da je šlo pri objavi v P. za prevzemanje oziroma prenos iz D.,

- razlike med prvotno in kasnejšo izjavo odgovorne urednice P., ki pa sta obe skladni z v tistem trenutku aktualnimi pojasnili tožnika.

V novem postopku se bo sodišče prve stopnje moralo opredeliti tudi do vprašanja, ali je izpolnjen v 1. odstavku 110. člena ZDR določen pogoj za zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, to je da ob upoštevanju vseh okoliščin in interesov obeh pogodbenih strank ni mogoče nadaljevati delovnega razmerja. Glede na to, da je na podlagi drugega odstavka 82. člena ZDR v primeru izredne odpovedi dokazno breme na strani tistega, ki izredno odpoveduje pogodbo o zaposlitvi, je bila tožena stranka tista, ki je morala navajati okoliščine in interese, ki onemogočajo nadaljevanje delovnega razmerja do izteka odpovednega roka. Res je, da v izpodbijani izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi tožena stranka ni izrecno navedla, katere so tiste okoliščine in interesi, ki onemogočajo nadaljevanje delovnega razmerja do izteka odpovednega roka, vendar pa je potrebno upoštevati, da gre pri tovrstnih navedbah običajno za prazno, tавтоloško ponavljanje zakonske določbe, brez vsebinskega substanciranja. V sodnem sporu je zato te okoliščine in interese potrebno ugotavljati na podlagi celotnega dokaznega postopka. Sodišče prve stopnje se do tega vprašanja ni opredelilo, ker ga stranki nista posebej izpostavljali, vendar pa to ne pomeni, da nista navedli okoliščin in interesov, ki omogočajo presojo, ali je tožena stranka utemeljeno podala izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi, saj je razlika med redno in izredno odpovedjo ravno v tem, ali je delovno razmerje mogoče nadaljevati do izteka odpovednega roka. Tožena stranka je že v odgovoru na tožbo navajala, da je tožnik z očitano kršitvijo močno škodil ugledu tožene stranke, ki se je bila prisiljena javno braniti, da ni načrtovala hkratne objave spornega dokumenta s P. in da zato ne gre za politično medijsko zaroto projugoslovansko orientiranih medijev, kot je toženi stranki oponesel predsednik vlade. S to navedbo tožena stranka zatrjuje utemeljenost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Ravno to, da se je toženi stranki zaradi tožnikovega ravnanja sploh lahko očitala neverodostojnost (kaj pa je drugega očitek o sodelovanju v nekakšni zaroti jugonostalgčnih časopisov) je tista okoliščina, ki lahko utemeljuje oceno, da z nadaljevanjem delovnega razmerja ni bilo mogoče čakati do izteka odpovednega roka.

V kolikor bo v novem postopku sodišče prve stopnje znova ugotovilo, da je izpodbijana izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi nezakonita, se bo moralo opredeliti do navedbe tožene stranke v pritožbi, da je zaradi nastalih razmer po hkratni objavi v D. in P. praktično nemogoče nadaljnje sodelovanje s tožnikom. Navedeno pomeni, da bo sodišče v okviru odprtega sojenja moralo preveriti, ali so podani pogoji za uporabo določbe drugega odstavka 118. člena ZDR.

Na podlagi tretjega odstavka 165. člena ZPP je pritožbeno sodišče odločitev o stroških pritožbenega postopka pridržalo za končno odločbo.

Datum zadnje spremembe: 06.06.2011